

Niet zomaar een vrijwilligster

Joke Eijpe is niet zomaar een vrijwilligster... Ze is een belangrijke vaste kracht van het Naardense vogelhospitaal, die maar liefst vier ochtenden per week voor het “asiel” aan de gang is. Week in, week uit! En dat nu al twintig jaar!

Tijdens de Open Dag van het Vogelhospitaal, op zondag 10 juni, ontving Joke uit handen van voorzitter Gerard Glas een kleurrijk bloemstuk en veel lovende woorden. Het was een mooi moment, dat ze niet snel zal vergeten.

Josée van Beek

Joke Eijpe ontvangt bloemen uit de handen van Gerard Glas

Foto: Nel Huese

Wie is deze bijzondere vrouw, die zich al zolang en zo consequent inzet voor zieke en gewonde vogels? Hoe is het zo gekomen? Joke glimlacht en straalt als ze eraan denkt hoe het vroeger was. De omstandigheden waren toen nogal anders dan nu. “Toen ik voor het vogelhospitaal begon te werken was er geen stromend water, ja, in de sloot ernaast. Je moest een jerrycan water meenemen om je handen te kunnen wassen.” Ze grijpt terug naar het moment dat ze, *onbedoeld* en dat woord benadrukt ze, bij het asiel terecht kwam.

“Oprichter van het asiel Barend van Ingen had, vóór hij van de gemeente Naarden toestemming kreeg om op het. huidige asielterrein kooien te plaatsen, overal in zijn huis zieke en gewonde dieren gehuisvest. Toen dat er teveel werden moest er naar een andere oplossing worden uitgekeken.”

Volkstuin

“Nu kende ik Barend al, omdat hij hier op de volkstuinten, die in hetzelfde natuurgebied liggen als het asiel, de doorgeschoten groenten voor zijn dieren kwam halen. Van mij kreeg hij ook groenten en op een zeker moment vroeg hij me eens bij zijn dieren te komen kijken. Toen ik daar eenmaal op bezoek was geweest, samen met mijn dochter, zijn we gebleven. Ik begon hem af en toe te helpen. Mijn dochter verzorgde al gauw de konijnen, want er waren in het begin niet alleen vogels die werden opgevangen. Zo werden we er

onbedoeld met kleine hand- en spandiensten bij betrokken. Ik was vaak in de keuken; daar was ook de ziekenboeg, die ik schoonmaakte. Al gauw vroeg Barend of ik er elke dag voor wilde zorgen. Dat wil ik wel, zei ik, maar dan alleen. Ik ga niet de rotzooi van anderen opruimen. Dat betekende dat ik zeven ochtenden in de week bij de kooien te vinden was, een paar uur per dag. In die begintijd was het asiel ‘s middags dicht. De middagen bracht ik door in mijn volkstuin. Alles lekker dicht bij elkaar, want ik woon schuin tegenover het vogelhospitaal.”

Waarom vogels?

“Ja, ik heb wel wat met vogels. Ik denk dat het komt door de vrijheid die ze hebben! Overigens ben ik niet sentimenteel als ik er een moet laten inslapen hoor, of vanzelf dood gaat. Nee, daar heb ik geen moeite mee; dat is de natuur,” zegt ze nuchter. “Ik kom uit een nest van zeven kinderen, mijn moeder werd 90 jaar. Op een gegeven moment heb ik de weekenden vrij genomen. Dat was na de dood van Barend. Toen is mevrouw van Ingen de zorg van het asiel gaan overnemen. En die vrije weekenden konden, doordat Frank van de Woord, de huidige beheerder, die ongeveer gelijk met mij is begonnen, veel jeugdige vrijwilligers aantrok. Die hielpen een handje en dat zorgde ervoor dat ik wat minder hoefde te doen. Ik voerde de vogels, hield de hokken schoon. Ik deed ook wel wat verpleging, heb wel vogels met botulisme doorgespoeld en een ziek oog met zalf behandeld... maar nee, geen echt medische dingen hoor, dat niet. Fysiek werd het me na tien jaar te zwaar. Daarom ben ik op de bus gaan rijden, de asielbus! Ik haal er het voer mee, het brood bij bakkerij het Stoepje en ik vervoer er de dode vogels mee naar de gemeentewerf voor destructie. En, oh ja, bij de Plus supermarkt haal ik ook brood en groenten die ze moeten wegdoen vanwege de datum.

En ik zorg voor de was: de vuile handdoeken, die dienen als vloerbedekking voor de kleine kooitjes. De knalgele vrijwilligers-t-shirts die ze ook op de open dag droegen heb ik ook gewassen.”

Wat is er in de loop van de jaren veranderd in en rond het vogelhospitaal?

Haar gedachten dwalen weer af naar vroeger. Terwijl ze dromerig uit het raam van haar flat naar buiten kijkt, haar ogen gericht op het groen waarachter het asiel schuilgaat, vertelt ze: "Ik vertelde al dat we alleen de sloot hadden als watervoorziening. Er was zelfs nog geen toilet. We hadden geen verwarming, geen telefoon. Alleen kooien waren er. En tot verdriet van de buurt een aggregaat, dat ervoor zorgde dat we water uit de sloot konden pompen voor het vullen van de waterbakken en voor het schoonmaken van de kooien. Vanwege de herrie draaide het niet de hele dag hoor"

"De omvang van het asiel is met de jaren toegenomen, veel vogels komen nu uit alle delen van Nederland. Iemand uit het Gooi die een gewonde vogel op het strand ziet neemt hem mee en brengt hem hier. En de dierenambulance brengt ze ook. De zorg van de mens voor het dier is toegenomen. Kinderen worden op school en ook hier door rondleidingen en dialozingen bewust gemaakt van vogels en hun bestaan, waardoor ze oplettender zijn en gewonde vogels oppakken en hier brengen. En hun ouders wijzen op de mogelijkheid de vogels te redden door ze naar het asiel te brengen. Ik maak geen onderscheid tussen soorten vogels; elk dier is er een. Of er nu veel of weinig van een

Open Dag Vogelasiel 2007

Foto: internet

soort zijn, ik vind dat ze allemaal een kans moeten krijgen."

Regelrechte soap

De dagen die ik hier in het hospitaal meemaak hebben vaak veel weg van een soap. Daarvoor hoef ik niet naar de tv te kijken; het gebeurt hier allemaal voor mijn ogen. Alles heb ik meegemaakt: van liefde, jaloezie, intense vreugde en verdriet, van sentimentele oude dametjes tot mensen die het niet zo nauw namen... Zoveel vrijwilligers heb ik zien komen en gaan, met hun ontluikende liefdes, hun ruzies... Nee, geen moord en doodslag. Maar wel, dat Van Ingen in het oude asiel ineenzakte door een hartstilstand. We moesten naar een woning in de buurt rennen om een ambulance te kunnen bellen. Elf maanden later was hij overleden."

Joke omschrijft zichzelf als een doc-mens, geen studiehoofd. "Leren om te leren is niets voor mij; ik moet dingen doen. Al docnde leer ik dan bij, de dingen die nodig zijn om te weten."

Tijdens ons gesprek komt er nog een bezigheid van Joke naar voren, haar vrijwilligerswerk in het Tergooi ziekenhuis te Blaricum. Dat doet ze zelfs al 22 jaar. Glunderend zegt ze niet alleen het vogelvrouwtje (in het vogelhospitaal) te zijn maar (in het ziekenhuis) is ze ook de fruitdame en het bloemenmeisje!

Dank Joke, voor je toegewijde inzet

Engbert van Oort en Dick Jonkers op de Open Dag